Ч. 157 Субота 15 липня (28 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложеням оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Справи сербскі. — Війна в Хіні. — З полудневої Африки.)

З Відня пишуть до „Руслана": Від минувшого року заходив ся др. Кербер, а при нім і намістник Істриї, ґр. Ґоес, вплинути на соймового маршалка дра Кампітелього в дусї примиреня. Сойм перенощено з Каподістриї до Полї і назад, думано, що зміна воздуха успокоїть нерви Італїянців. Поза соймом навязувано переговори з почину центрального правительства, але доси не доведено до порозуміня, хоч би в найдрібнійших квестиях. Минувшого року не скликано істрийского сойму в надії, що час злагодить суперечности. Але і то не помогло. Ось тепер зібрав ся істрийский сойм в сезонї надзвичайнім, але хорватскі посли не явили ся на першім засїданю, позаяк Італїянцї показали ся непримиримими. Від двох літ старав ся др. Катрайн вирівняти национально політичний рахунок між тирольскими Нїмцями а тирольскими Італїянцями. А результат того стараня такий, що італїяньскі посли вправдї рішили закинути абстиненцийну полїтику, але лише на те, щоби в інсбруцкім соймі розвести тактику обструкцийну. Сего року вийшли з стирийского сойму словіньскі посли. Сойм горицкий ледви зійшов ся сего року по торічній абстиненциї словіньских послів. Славяньскі посли на Шлеску протестують що року против насиля німецкого. В ческим соймі сецесионували торік Німцї, буковиньский сойм переповнений що року рекримінациями, а в моравскім соймі від чотирох літ мирить Чехів з Німцями перманентна угодова анкета без всякого позитивного результату. Се факти, що наглядно показують, що национальне питанє годї переносити з центрального парляменту до краевих соймів. Якби так зроблено, то тоді національний антаґонїзм розгорів би і в сих законодатних зборах і спинив би тут всяку роботу.

В Сербії утворив ся вже новий кабінет під проводом Йовановича. Нове правительство називають „правительством з конечности". Не належить до него ніяка визначнійша личність. Міністер війни Васич есть одним з наймолодших полковників армії. Цікаве то, що теперішний міністер внутрішних справ Попович був провідником трибуналу, котрий видав звістний засуд в процесї о замах на Милана, а міністер судівництва Антонович був судиєю слідчим в тім дуже голоснім процесї. — Урядово оголошено, що вінчанє короля Александра відбуде ся в неділю. Король Александер дав димісию заступникови Милана в начальстві над армією, Марковичеви, а против ад'ютанта Соляровича, що висказав ся згірдно о королївских заручинах, велїв зарядити слідство. Населенє взагалі не радо дивить ся на подружє короля, лиш селяни витають его радістно. — Король Александер звертав ся до царя Николая з просьбою о дозвіл на свое подружє, і як доносять з Білгороду, одержав вчера з Петербурга телеґраму від царя з дозволом і желанями. Та телеґрама, доручена королеви російским послом, зробила в Білгороді велике враженє. В тій справі оголошуе урядова сербска часопись: На приказ царя Николая удав ся вчера посол Манзуров до короля Александра і зложив ему в імени царя желаня з причини его заручин. Відтак удав ся посол до судженої короля і зложив їй також желаня.

Після вістий, які надходять з Хіни, видко, що тепер веде ся там війна на манджурскій границї між Росиянами і відділами хіньских войск і ворохобників. І так доносить ґенерал Ґродеков з Хабарівки: Дня 24 с. м. обстрілювали Хінцї военний корабель на Амурі, „Алексей". Дві роти войска, які були на тім корабли, обсадили хіньский берег по завязтїи борбі з Хінцями. Росияни спалили 4 хіньскі маґазини і убили 300 Хінців. Самі втратили 7 убитих і 9 ранених. — Дальше доносять з Хабарівки: 23 с. м. вислано відділ войска до села Ванліхотан. Войско спалило село за кару, що з него стріляно на російский пароход. Всї хіньскі відділи, на які Росияни по дорозї наткнули ся, мусїли зложити оружє. — Лїгунчан другий раз впевнив італїяньского посла в Шанґаю, що посли в Пекінї ненарушені і що хіньске правительство як раз тепер мае їх перевезти до Тієнтсіну. До Тієнтсіну надійшло дня 21 с. м. письмо, датоване 4-ого липня, а підписане американьским послом

В СТЕПІ.

(З німецкого — Вільгельма Майсля.)

Незвичайна непогода в послїдних днях задержала нас в старім Базарі; однако ми не мали чого жалувати ся на той вимушений відпочивок, бо в мешканцях окружного міста найшли ми незвичайно любих, гостинних людий. Для тих людий, живучих далеко від осередків европейскої культури, поява чужинця есть все торжеством, і коли ми одного липневого пополудня в'їхали до міста та віддали наші пашпорти, то ледве могли випросити ся від всїляких вічливостий і запрошень. Так по кількомісячних трудах і невигодах пережили ми тиждень як найрозкішнїйше. Задача, яка нас завела в ті околицї, була скінчена; нічо не стояло на перепонї нашому поворотови до Европи. Однако ми хотїли ще послїдні тижднї чим раз більше на овидї знижаючого ся сонця використати, аби пізнати околицї положені дальше на всхід. Дорога ішла через Акмолинск, Раян Аул, Павлодар, де есть міст на Іртиши, до Барнаулу, звідси долї рікою до Томска а з Томска мали ми вернути зелїзницею до дому. Таку дорогу витичив по довгих і основних вивидуванях мій товариш Вудбург Брас, Американець. Один підофіцир, обзнаний в наслїдок довголїтного побуту в Сибіри, з краевими відносинами, і шість вояків правильної кінноти, були нашою сторожию.

Було ще вчасно рано, коли ми виїхали, і улицї ще цілком пусті. Двері укритих в зелени, неправильно побудованих деревляних домків були позапирані лиш деиде виглянуло крізь вікно заспане лице. На майданї було вже житє розбуджене, бо то був торговий день; стояло там множество сільских возів, котрих властителї ліниво ходили коло своїх коний і товару. Тут стрітили ми Федора Івановича, станового пристава, що скоро до нас підбіг.

— Отже ви таки вже їдете — крикнув — шкода! Я би вас радо провів трохи, але нинї мушу бути на місци, тяжкий день, будемо мати богато роботи.

Брас здержав свого коня.

— Заборонїть же раз рішучо своїм людям пити горівку — відозвав ся — а будете видїти які будуть покірні.

— Стара пісонька, батеньку — відповів добродушно пристав — о тім нема що й гадати, вже хочби з огляду на наше підсонє. Горівка хоронить від пропасницї.

Я мимохіть усьміхнув ся. Проповідуванє тверезости було слабою стороною Вудбура Браса; повтаряв то при кождій нагоді.

„Від дня, як ті люди перестануть пити горівку, сьвіт здобудуть" — говорив заедно [1]).

Ми розпращали ся з старим приставом і поїхали; вскорі дістались ми через крипостні ворота, при котрих на високім руштованю стояла варта, в чисте поле.

Майже 10 верст їхали ми каменистою дорогою попри безчисленні вози, котрих візники, коли лиш нас побачили, звертали чим скорше коні на бік, попри гостинницї, котрих ознака малий, мідяний кітлик, колисав ся у воздусї, через пусті села, з бідними, напів розваленими хатами, через безконечні лани жита і пшеницї; всюди були жінки з косами і серпами при роботї. Довго їхали ми так чвалуючи. Околиця поволи зміняла ся. Чим раз частїйше стрічали ся великі простори трави, чим раз рідші ставали малі хатки з своїми принадними зїльниками, березами і сонїшниками. Ми наближали ся до степу.

Сонце високо вже стояло на небі і слало на землю горяче проміне, білі хмарки протягали по голубо-синїм небі.

Птицї лїтали понад нашими головами, то поодиноко, то більшими або меншими громадами, як який род птиць. Ми мовчки їхали наперед. Вскорі розпостерла ся довкола нас величезна рівнина з своїм безконечним споковм.

Степ справедливо називають зеленим морем, а подібність та стае ще очевиднїйшою, коли вітер колише травами, а сонце грае своїм промінем по тих безмежних филях. Азийский

---

[1]) В торгові дни кипить дуже житє в сибірских місточках. На торг ниїздить множество селян з околиць, і цілі сотнї кочуючих Киргізів, аби за свої плоди рільні виміняти всякі вироби заходу. Кождо більше купно обливае ся горівкою, так, що вскорі люди попідпивають собі, а що й продаючі і купуючі уоружені від стіп до голови, то часто лучае ся, що спори на місци полагоджують ся кроваво. А як сонце зайде сьо роз'їздить до домів, чатують по дорогах степові розбишаки, і не один, що рано їхав весело на ярмарок, не верне живий до дому.

Конґером: Ми від двох тижднів в облозї, потрібна скора поміч. Правительства в містї нема. Хіньска армія рішила вибити всїх чужинцїв в Пекінї.

З Трансвалю вже другий раз приходить вість, що вже розпочав ся загальний рух армії Робертса на всхід. Бота з головною своєю силою стояв під Мідельбурґом, в половині дороги між Преториєю а Ліденбурґом. Френч на чолї двох бриґад машируе на полудневім крилі, в центрі іде Поле-Кавер а на північнім крилі ґенерал Гамільтон. Бюро Райтера доносить, що Бури довідавши ся про похід анґлійских військ, покинули свої становища. Говорять, що Бури машерують на Ліденбурґ, куди вибирає ся також Крiґер. Часть їх війска лишить ся на півночи коло Бушвельду і звідтам буде пробувати перетяти получення анґлійских військ. Мости в околици суть цїлком попищені. Після донесеня Робертса два полковники на чолї 400 людий викинули 1.000 Бурів з сильних позиций і з великими стратами розiгнали їх. Анґлийцї стратили 6 убитих і 19 ранених. В анґлійскій палатї послів при нарадї над кольонїяльним буджетом Чемберлен поборював внесене одного з послів, протестуюче против полїтики Анґлії в полудневій Африцї. Чемберлен запевнив, що анґлійске правительство не гадає продовжувати там на необмежений час військової адмінїстрації, але противно, хоче як найскорше завести вільну адмінїстрацию і надати Бурам більше менше таку автономію, яку мають інші анґлійскі колонії. Чемберлен не думає аби війна в Африцї мала ще довго тягнути ся. Внесене з протестом против полїтики правительства в полудневій Африцї упало 52 голосами против 208.

Новинки.

Львів дня 27-го липня 1900

— **Зїзд польских природників і лікарів** в Кракові. В понедїлок рано вели ся наради в поодиноких секциях. Пополудни відбуло ся друге засїдане зїзду, на котрім промавляли: проф Йордан, інжинер Турский і протомедик Мерунович. Всї бесїдники звертали головно увагу на фізичне вихованє дїтий та поручали науку ґімнастики. Опісля проф Цибульский виголосив свій реферат п. з.: „Теперішний стан науки про фізичне вихованє“. Ві второк рано відбуло ся засїдане всїх секций зїзду в справі борби против туберкулів. Професор Цибульский вітворив наради промовою, в якій взивав на стараня всїх властий, державних і краевих, щоби зарадити сїй недузї. Опісля забирали голос др. Соколовский, Глюзїньский і Стахевич і инші, а др. Мерунович представив статистичні дати що до розширеня сеї недуги в Галичинї, а головно у Львові і Кракові та предложив відповідні внесеня. Пополудни того самого дня відбуло ся посїдане засїдане зїзду, на котрім виголошено кілька рефератів, вибрано Львів яко місце найблизшого зїзду, почім др. Дунін представив ухвали секций, а проф. Костанецкий замкнув зїзд довшою промовою, подякувавши зібраним за труди, які понесли, прибуваючи до Кракова з далеких сторін.

— **Концерт в Камінцї струм.** Виділ каменецкої філії товариства „Просьвіти“ пише до „Дїла“: В 151 ч. „Дїла“ дописуватель *К.* написав дуже красну рекляму про вечерниці, які устроює наша філія „Просьвіти“ в Камінцї дня 2 серпня при співучасти що найдобрійших співаків-богословів, як нп.: Малащука, Іванцева, Куницкого, Аксентия. Мартиновича, Лозиньского, Лехицкого, Вояка і др., і співаків-аматорів, як оо. Дияковского, Бардина, обох Купчиньских і др., о Евг. Купчиньского, цитриста, п. Людкевича, пияніста і декляматорки п-ни Цегельської. — Чистий дохід з вечерниць призначили ми на добродійні цїли, особливо на потерпівших від повений, для того надатки прийімаємо з подякою. Цїни місць сидячих на концертах 2 Кор; місця стоячі по 1 Кор. Вечерниці відбудуть ся в сали Ради повітової. Цїна вступу на забаву з танцями 2 корони, а пп. академиків і учителів 1 кор. Запрошеня вже розіслані. Просимо поспішити з замовленями білетів вступу. Відносити ся належить до о. сов. Мих. Цегельского в Камінцї струм. Отцї аматори-співаки будуть ласкаві явити ся дня 2. серпня, о годині 10-ій рано в читальни. — Від виділу філії „Просьвіти“ в Камінцї струм. *Сидір Зельский*, голова. *Антін Яновский*, секретар.

— **Наші земляки в Хінї.** На австрийскім кораблі „Зента“ старшим офіцером, що тепер після правдоподібної смерти команданта Томана в Пекінї заступає команданта, є фльотский лайтнант Корчак-Котович; на „Елисаветї“ старшим лікарем др. Орест Зарицкий, а на кораблі „Мария Тереса“ др. Володимир Вербенец.

— **Причина уневажненя засуду.** Перед кількома днями суд присяжних в Яссах засудив кілька осіб за кроваву бійку на кількамісячну вязницю. Засуджені рекурсували до апеляцийного трибуналу в Букарештї, а той уневажнив вирок, мотивуючи тим, що один зі судиїв присяжних не мав правої руки і присягав в той спосіб, що ліву руку положив на груди.

— **Осторожно з бензиною.** В Варшаві при ул. Зеленій, в мешканю Гершля Кравсмана, лучила ся оногди пригода, що могла покінчити ся великою катастрофою. Кравсман разом з женою хотів запалити бензинову машинку. Нараз бензина ексильодувала і в одній хвили займила ся на обох одіж. Кравсман потерпів також попарене грудий, плечий, черева і рук, а его женї попарило цїле тїло.

— **Наглою смертию** в наслїдок покусаня пчолами помер в Туречках вижних, турчаньского повіта, тамошний селянин Григорий Бобовский.

— **Град.** В Княгиничах, рогатиньского повіта, по великих спеках, котрі тревали через 8 день, упав оногди коло 5-ої години по полудни серед великої бурі і вітрів, град, котрий доходив до величини голубячих яєць. В містї поломило дерева, повинищило овочі і повибивало до 1000 шиб а в поли шкоди величезні.

— **Іспит зрілости в ґімназиї в Золочеві** відбув ся дня 14, 16 і 17 липня під проводом краєвого інспектора п. Ів. Левицкого. До іспиту зголосило ся 14 учеників публичних а один екстерніст: з відзначенєм здав один, двох одержало поправку з одного предмету, а один (екстерніст) репробований. Між иншими здали: Винготяк Олександер, Жовнірчук Михайло, Залеский Стефан, Кізик Володимир, Рак Теодор і Чорний Віктор.

— **Вояцка хитрість.** Один анґлійский вояк, ранений в битві з Бурами, по довшім лїченю в шпитали в Вінбурзї, мав вже опустити шпиталь, щоби дальше бороти ся за свою вітчину. Та якось жаль єму було брати знов ка абін в руки. Взяв ся отже на спосіб. Коли прийшов до него лікар і дав єму тепломір, що би вложив в уста для сконстатованя стану горячки, вояк скористав з хвилї, коли лікар відвернув ся і замість в уста вложив тепломір в горячий чай, що стояв коло ліжка. Лікар поглянув на поданий єму тепломір і здивував ся, що недужий після лікарского припису повинен був давно розпращати ся з сим сьвітом. Тепломір показував звиш 60° С. Хитрий вояк лишив ся в шпитали.

— **За публичне насильство** Оногди покінчила ся перед станиславівским карним трибуналом розправа против гуцула з Пасічної, коло Надвірної, Гриця Максимка о злочин публичного насильства. Про сей злочин ми вже давнїйше доносили. Максимко загородив валом каміня зелїзничий шлях, що перетинав его поле і в той спосіб задумав спинити надїздячий поїзд, а несьвідомо міг довести до катастрофи. Коли поїзд наближав ся до каміня, гуцул станув перед ним і вимахуючи рискалем, крячав що сили: „Не їдь, бо не пущу“. Машиніст здержав поїзд 30 кроків перед барикадою. В судї боронив ся гуцул тим, що хотів в той

степ обіймає цїлу полудневу-західну часть Сибіру від Ураля аж до Алтаю і до Гімалаї і цїлу середну Азию від Каспійского моря на заході аж до хіньского муру на всходї. Тут і там здіймають ся плоскі вижини, як ляґуни, між котрими тягнуть ся часто глубокі яри. Они наповняють ся на весну водою і творять, коли висхнуть, солоні мочари. Кришталї сільні, які з них добувають, білі як сніг і становлять важний предмет торговлї. Береги тих ставів поросли тростиною, одиноким будівляним матерыялом в тих краях.

Несчислиме множество малих хрущиків і мух, та страшна язва тих сторін в лїтї обсїдає нас. Оповідають, що зьвірята а навіть люди поживали смерти, коли утомлені борбою з тим докучливим ворогом падали; тодї цїлі хмари мух затикали їм віддихові проводи і душили на смерть.

На тій безмірній рівнинї нема нї одного дерева, нї одного корча. То признака степу, лиш над берегами потоків і рік стоять малі берізки і верби. Та одностайність томить чоловіка і тут аж добре бачить ся, як ліс украшує землю. Я заєдно гадав о вітчинї, де при кождім білім домку стоїть липа, де міста і села просто купають ся в зелени, де поля, луки, огороди безнастанно зміняють ся а темні ліси замикають овид.

Попри дорогу бачили ми кілька разів цїлі купи білих костий, останки погибших від морозів стад овець. Тут дуже часто лучає ся, що серед лїта повіє нараз такий студений північний вітер, що просто зварить морозом всю ростинність та буває небезпечний для пастухів і їх черед. Коли настигне таку череду, що єї лише що обстригли, тодї вівцї гинуть сотками. Підофіцир, що стояв на чолї нашої сторони прилучив ся до нас і бавив нас оповіданєм о своїх пригодах; він вже довго служив в тім краю, хоч залоги там часто міняють ся. Відбув кілька походів против ворохобничих племен і мав неодну горячу розправу з кирґизкими степовими розбишаками.

— Тут упав перед трема місяцями Сурбур Фельґара з вісьмома своїми людьми — оповідає, коли ми саме переїхали ґранїтне корито одного потока. — Він напав в білий день о сім верст перед Старим Базаром караванy, що везла товари з Томска і обрабував єї. Ми вирушили, гнати за ним і тут его настигли, та обступили. Але він убив нам ще двайцять людий, заки наші кулї зробили єму конець.

Прийшло полудне і ми задержали ся на малім горбку, аби випочити. Ми посїдали з коний, розбили шатра і приготовили на шведских машинках до вареня, які з собою всюди возили, просту нашу їду. Відтак глядали охорони перед немилосердно палячим проміням сонця в тїни шатер. Довкола цїла природа лежала в тишинї; нїчо нї не ворухнула ся; воздух був переповнений запахом. Птицї поховали ся в траві. Лиш форкане коний і брязкіт упряжи переривав глубоку, бездонну тишину.

В такі лїтні дни спека в степі коло полудня майже не виносима; чоловік і зьвіря не годні рушити ся, бо нї найменший вітрик не ворухне ся і не принесе охолоди, нїгде нї найменшої тїни. Дощ паде вправдї дуже часто, але ті дощі короткі, хоч дуже сильні і не можуть охолодити розпаленого воздуха. Слабі сторони континентального підсоня тут найяркійше виявляють ся: в лїтї африканьска жара, в зимі підбігунова студїнь, а до того перехід від зимної до теплої пори року майже безпосередний, бо весна і осїнь тревають ледве кілька тижднїв. Тому я уважаю степ в такім ґеоґрафічнім положеню як цїлком непригідний до заселеня; лїпші відносини під тим взглядом панують в околицях Сирт, в горбковатім краю що простягає ся аж до підніжа Уралю, де мешкають племена Башкирів, і чим дальше на північ понад Волгу, тим густїйше населене і край лїпше управлений. В сибірских степах суть вже хороші сїножати і пшеничні поля.

Коли ми вже пізно по полудни знов на конї всїли, стояло сонце як огненне колесо на голубім західнім небі. Не чути було нїякого голосу; навіть птицї, що рано наповняли воздух заглушуючим криком, замовкли. Лиш декуди пересунув ся попри дорогу лис, або показав ся в приличнім віддаленю шакаль, одинокі живі єства, які нам впали в очи. Ми їхали ще кілька годин, місцями травою високою як їздець на кони, де конї лиш трудом могли поступити наперед, заки осягнули цїль їзди першого дня, пусту, засїяну ґранїтними каміями площу, під котрою мали простягати ся подібно як в Кримі дивні підземні печери.

спосіб унезажнити умову з державним скарбом, котрий дав ему, за в'ужитий під зелїзвицю кусень поля, два рази більший кавалок ґрунту в иншім місци, але недогідний для него. Трибунал признав Максимка винним злочину публичного насильства і засудив его на 6 місяців вязниці.

— **Конкурс** що-до приниманя учениць до жіночого інститутy Руского товариства педаґоґічного у Львові. До інститутy приймати ся будуть дїти членів Руского товариства педаґоґічного. До подаия долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне з послїднего курсу; 3) деклярацию що-до місячної оплати, котра виносить 40 корон; 4) 2 корони на видатки кореспонденцийні; 4) хто не є членом тов. — 2 кор. на вписове і кладку; 6) 6 корон річно за зужите меблїв. Інститут посилае дівчата до школи і дає своїм вихованицям: 1) мешканє, харч, опал, сьвітло, послугу і пранє за місячною доплатою 1 кор.; 2) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованєм, старає ся о добре домашне і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає єї під опікою домашних учительок; 5) доставляє їм нагоду придбати инші відомости теоретичні і практичні. Учениці мають привезти з собою слїдуючу ґардеробу: сорочок 6, кафтаників білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, простирал 6, пошевок 3, ручників 6, хусток до носа 12, фартушків 6, спідничок білих 6, гальок 2, черевики 2 пари, одіж верхну зимову і лїтну, сінник 190 цм. довгий а 90 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. (Пожадані були-б суконки сива (попел.) і ґранатова). Кожда штука біля має бути назначена початковими буквами імени і назвиска учениці. Потрібний є спис біля. За науку нових язиків не платить ся нічого, за науки на фортепяні і цитрі по 10 корон місячно, а за науку танців по 12 корон річно (з коломийкою по 16 корон). Також приймає ся дівчата на короткий час на науку кравцтва і танців. Подаия треба надсилати найдальше до 10 н. ст. серпня 1900 р. на руки директорки економ. Вп. Герміни Шухевичевої, ул. Собіщини ч. 7 у Львові.

— **Виділ руского тов. педаґоґічного** у Львові розписує сим конкурс на принятє учеників до „Інститута під покровом сьв. о. Николая“ на рік шкільний 1900/1. Приймати ся будуть ученики середних шкіл, сини членів руского товариства педаґоґічного. До подаия долучити треба: 1) метрику хрещеня ученика; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдних двох курсів; 3) деклярацию що до місячної заплати, котра виносить 20 зр.; 4) 1 зр. на видатки кoресп.; 5) хто не єсть членом Руского тов. педаґоґ., 1 зр. на вписове і вкладку річну до того товариства. Всякі подаия адресувати треба до Виділу Руского товариства педаґоґічного у Львові ул. Театинська ч. 19, на руки члена виділу Костя Паньковского. В склад комітету, занимаючого ся веденем дїл Інститута входять: директор Евард Харкевич яко голова, проф. Ілия Кокорудз, др. Антін Хомин, др. Стефан Федак, проф. о. Дорожиньский і Кость Паньковский яко настоятель інститута. Інститут дає своїм вихованцям: а) помешканє, харч, опал, сьвітло, послугу, пранє за доплатою 50 кр. місячно; б) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; в) управляє їх вихованєм, стараєсь о добре домашне і товариске поведенє; г) улекшує їм науку шкільну і наглядає єї під доглядом домашних сталих директорів; д) доставляє вихованцям нагоду придбати инших відомостий, теоретичних і практичних. Час вносити подаия о принятє визначує ся до дня 10 серпня 1900.

Тут ми знов стали табором і бачили, як сонце заслонене мракою ховає ся за степ. Ніч скоро прийшла і так само скоро обнизила ся теплота; нас почало морозити. Ми пообвивали ся своїми коцами, позакурювали циґара і гляділи в окружаючу нас, глуху, пітьму. Але Брас розговорив ся.

— То всьо буде колись управною землею, рілею — відозвав ся. — Ми спровадимо два моря до середини Азиї і примусимо підсонє навіть, аби змінило ся.

— До того треба ще сорок лїт — замітив я.

— В кабінетї мого вітця в Новім Йорцї висить карта — відповів він — котру я ще як був молодим студентом технїки рисував. На ній назначені всї водні дороги і зелїзницї, які ми побудуємо в найблизших 50 лїтах. І ми приучимо тих Монголів рільництва; то бачите ріжниця між нами а Анґлийцями. Тамті лиш всьо висисають і давлять, але ми, Американці цивілїзуємо.

То була улюблена мрія Вудбурн. Між тим як єго отець в Новім Йорцї громадить незміримі богатства, він іде як предтеча нової культури в степ і гадає о новім підбою старого сьвіта молодою, американьскою расою. В цїлковитім незглубимім мовчаню лежало зелене море; а над нами простирало ся зьвіздисте небо в цїлій своїй величавій красотї.

Відозва.

В шкільнім роцї 1899/1900 удержувала „Шкільна Поміч“ в Самборі в своїй бурсї 26 учеників і двох інструкторів. З поміж них здало сїмох учеників IV. кляси руської школи вправ вступний іспит до ґимназиї, прочі-же всї перейшли з добрим поступом до висшої кляси.

Аби товариство „Шкільна поміч“ могло і дальше в сїм напрямі дїлати, відкликуєсь до П. Т. Всеч. духовеньства і других патріотів самбірского підгіря і других частий нашого краю з прошенем о надсиланє жертв, хотяйби і малих.

Товариство наше не має жадних капіталів, розпочало майже без гроша і боротись мусить з недоборами, бо як справозданє касове з сего року гласить, вплинуло сего року членьских вкладок по 1 К. річно 22 К. а з жертв 78 К. 60 сот., разом 100 К. 60 сот. Виділ „Шкільної Помочи“ бачучи конечну потребу удержуваня бурси в Самборі, (бож другої нема) а з другої сторони борючи ся з недоборами, над котрих покритєм неустанно проминшляти мусить, жертвує і на дальше свою працю, однак предс авивши річ правдиво, сподієсь, що вся інтелїґенция замісцева поспішить радо з помочию і дасть спроможність утвердитись і розвинутись так хосенній інституциї.

Жертви і членьскі вписи просимо надсилати на руки предсїдателя о. М. Ортиньского, катехита учительскої семінариї в Самборі.

Від Виділу Товариства „Шкільна поміч“.
В Самборі, 22 липня 1900.

Телеґрами.

Відень 27 липня. Як Politische Corresp. доносить одержало і австрийске правительство за посередництвом хіньского посла в Петербурзї, що єсть разом і послом для Австриї, послїдний звістний едикт хіньского цїсаря.

Берлин 27 липня. Local Anzeiger доносить з Петербурга: Одушевленє в войскових кругах для хіньскої виправи величезне. Кождого дня зголошують ся сотки охотників. Росийским часописям заборонено писати о рухах войск, як і о покликаню резервістів. В військових кругах оцїнюють положенє як дуже поважне, тим більше, що границї Сибіра мають лиш малі віддїли войск до оборони.

Відень 27 липня. Звістний промисловець Антін Дрегер жертвував 200.000 К. на ювілейну фундацию ім. Франц Йосифа з призначенєм на будову дешевих мешкань для робітників.

Париж 27 липня. Шах перский приїздить сюди в суботу по полудни. На двірци буде єго дожидати президент Любе; войско буде уставлене від двірця до мешканя шаха.

Смирна 27 липня. По довшій перерві прокичула ся тут знов джума.

Надіслане.

„Зложенє Христа до гробу“

олїйний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надає ся дуже добре як напрестольний образ єсть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних“ у Львові.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, I. поверх в домі „Просьвіти“, приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на 4½%. Один уділ членьский в „Краєвім Союзі Кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше уділів. При вплачуваню першого уділу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від уділів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висотї 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, ціви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудкицтва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджeної вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати трезалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).